

zení žádaného knihkupectví, aby děti nemusily pro školní potřeby chodit daleko. Žal. úřad domnívaje se, že jen *n u t n á* potřeba mohla by odůvodniti udělení koncese, na tuto v rekursu uplatněnou okolnost ne-reagoval, nýbrž poukázal na knihkupectví v blízkém Břevnově a konstatoval dále zcela povšechně, že celý obvod Velké Prahy je již knihkupeckými koncesemi přeplněn, takže nelze zde mluvit o *n u t n é* místní potřebě. Podle toho však, co svrchu bylo uvedeno, bylo povinností úřadu, aby zkoumal, zda v *ú b e c* je zde potřeba pro udělení žádané koncese a nikoliv jen potřeba nutná, a aby v té příčině vypořádal se s rekursními námitkami, že v celých Střešovicích ani v sousedních Starých Dejvicích, zejména pak na Vořechovce a široko daleko v okolí Vořechovky čítajícím více než 20 tisíc obyvatel není knihkupeckého závodu. To žalovaný úřad neučinil a jde tedy o vadu podstatnou. Ježto pak tato vada byla způsobena nesprávným právním názorem žalovaného úřadu, je prvý důvod, o který naříkané rozhodnutí se opírá, nezákonný.

Pokud jde o druhý důvod, týkající se nedostatečného všeobecného vzdělání *st-le* k provozování knihkupecké živnosti, sluší vytknouti, že min. nař. z 6. srpna 1907 č. 196 ř. z., vydané na základě § 23 odst. 1 živn. řádu, ustanovuje v příčině průkazu zvláštní způsobilosti k nastoupení koncesované živnosti knihkupecké, že uchazeči o koncesi musí prokázati všeobecné vzdělání dostačující k provozování této živnosti.

Jakým způsobem tento průkaz má býti podán a jaké všeobecné vzdělání pokládati jest za dostačující, citované nařízení blíže neurčuje. Ponechává tedy živnostenskému úřadu, aby sám od případu k případu uvážil, jaké vzdělání dostačuje k provozování řečené živnosti ve stanovišti, pro které dotyčný žadatel koncese se dožaduje. Nss může úsudek živnostenského úřadu v tom směru přezkoumati pouze po té stránce, zda úsudek ten nevykazuje nějaké logické rozpory a netrpí-li vadami uvedenými v § 6 odst. 2 zákona o ss. V daném případě shledal živnostenský úřad, že absolvování obecné školy a živnostenské pokračovací školy pro truhláře nedostačuje k tomu, aby opatřilo žadateli v *š e o b e c n é* vzdělání dostatečné k provozování živnosti knihkupecké. Žal. úřad však nevzal zřetele k tomu, že *st-l* na průkaz své způsobilosti k provozování živnosti knihkupecké nedovolával se pouze potvrzení svědčících o tom, že absolvoval obecnou školu a živnostenskou pokračovací školu pro truhláře, nýbrž předložil též potvrzení o tom, že byl činným pro nakladatelství firmy Otto jako kolportér sešitových děl a časopisů. Proč žal. úřad k tomuto potvrzení zřetele nevzal, zejména zda učinil tak z důvodů právních, či z důvodů skutkových, není z nař. rozhodnutí patrné. Poněvadž tento nedostatek odůvodnění ztěžuje straně obranu a nss přezkoumání nař. rozhodnutí, a je tudíž vadou podstatnou, nemůže nař. rozhodnutí ani o druhý důvod, týkající se způsobilosti *st-le* k provozování živnosti knihkupecké, býti opřeno.

Č. 12.397.

Živnostenské právo. — Řízení správní. — Řízení před nss: Živnostenské společenstvo není legitimováno k tomu, aby kromě nedostatku průkazu způsobilosti potřebného k nastou-

pení živnosti soukromého zprostředkovatelství podle zákona č. 203/1925 Sb. vytýkalo ještě nedostatek jiných zákonných předpokladů pro udělení této koncese.

(Nález z 8. května 1936 č. 12.878/36.)

V ě c: Gremium realitních a peněžních zprostředkovatelů pro obvod obchodní a živnostenské komory v Chebu v Karlových Varech proti rozh. min. obchodu z 20. září 1933 (za zúč. Siegfrieda Š. v Karlových Varech adv. Dr. Josef Schlecht z Prahy) o koncesi zprostředkovatelské.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost. Útraty se nepřisuzují.

D ů v o d y: Zem. úřad v Praze výměrem z 8. října 1932 nevyhověl žádosti Siegfrieda Š. v Karlových Varech, dnešní zúčastněné strany, za udělení koncese pro živnost zprostředkování prodeje, koupě a směny realit, jakož i práv k nim se vztahujících, nájemních a pachtovních poměrů a úvěru hypotekárního a osobního se stanovištěm v Karlových Varech, ježto potřeba obyvatelstva, k níž podle § 2 odst. 3 zákona č. 203/1925 Sb. je hleděti, této živnosti nevyžaduje, poněvadž je více než kryta 16 v Karlových Varech stávajícími koncesemi toho druhu.

Žal. úřad nař. rozhodnutím vyhověl odvolání a zrušiv výměr zem. úřadu, udělil zúčastněné straně koncesi k živnostenskému zprostředkování svrchu uvedených právních jednání, ježto zúčastněná strana předloženými doklady prokázala, že absolvovala celou měšťanskou školu a byla zaměstnána jako bankovní úředník po dobu delší 7 let, takže podala průkaz o svém školním vzdělání a praktické činnosti podle ustanovení § 1 odst. 2 a 3 vlád. nař. ze 14. května 1926 č. 71 Sb. K tomu poznamenal žal. úřad, že místní potřeba není podle konaného šetření na závadu udělení uvedené koncese.

Maje rozhodovati o stížnosti gremia realitních a peněžních zprostředkovatelů musil nss v prvé řadě zabývat se otázkou legitimace stěžujícího si gremia k uplatnění jednotlivých námitek v písemné stížnosti obsažených. Stížnost tato je stížností živn. společenstva proti udělení koncese k provozování živnosti soukromého zprostředkování, prohlášené § 1 zákona č. 203/1925 Sb. za živnost koncesovanou. Proti udělení koncesované živnosti může se živn. společenstvo podle ustanovení § 116 a) živn. řádu brániti rekusem k vyšší stoli, po případě stížností k nss jen tehdy, jde-li o takovou koncesovanou živnost, k jejímuž nastoupení se vyžaduje zvláštní způsobilost, při čemž společenstvo může udělení koncese odporovati jen potud, pokud včas podalo vyjádření o průkazu zvláštní způsobilosti po rozumu § 23 a) odst. 1 živn. řádu a pokud živn. úřadem bylo rozhodnuto proti tomuto dobrozdání. Z toho je patrné, že živn. společenstvo není legitimováno k tomu, aby kromě nedostatku průkazu zvláštní způsobilosti potřebného k nastoupení dotčené koncesované živnosti vytýkalo ještě nedostatek jiných zákonných předpokladů pro udělení koncese, zejména není povoláno k tomu, aby namítalo, že pro udělení žádané koncese není potřeby obyvatelstva. Tím méně ovšem může živn. společenstvo vytýkat, že žadatel ke své existenci žádaného

živnostenského oprávnění nepotřebuje, neboť nehledíc k otázce, zda uvedená okolnost může vůbec býti zákonnou překážkou pro udělení koncese, vymyká se i tato námitka z rámce rekursní legitimace živn. společenstva, jak svrchu bylo vyloženo. Opak nelze dovoditi z předpisu § 2 odst. 3 zákona č. 203/1925 Sb., který ustanovuje, že při rozhodování o propůjčení koncese má býti přihlíženo k potřebě obyvatelstva a má v t o m s m ě r u před rozhodnutím slyšena býti příslušná obec, obch. a živn. komora i příslušné společenstvo, neboť předpis ten dává úřadu pouze určité direktivy pro zjišťování místní potřeby, nestanoví však, že uvedené korporace mohou si stěžovati proti rozhodnutí živn. úřadu, když toto nedopadlo ve smyslu jejich vyjádření. Takové právo stížnosti musilo by vzhledem k všeobecnému ustanovení § 116 a) živn. řádu v zákoně v ý s l o v n ě býti stanoveno, jako se stalo na př. v § 18 odst. 6 a 7 živn. řádu ohledně živnosti hostinské. Bez takového výslovného ustanovení nelze korporacím jmenovaným v § 2 odst. 3 zákona č. 203/1925 Sb. přiznati právo k výtce, že koncese byla udělena, ačkoli potřeba obyvatelstva jí nevyžaduje. Z důvodů těch musily býti odmítnuty veškeré námitky stížnosti, jimiž tato dovozuje, že udělení žádané koncese nevyžaduje potřeba obyvatelstva, a ovšem i námitka, že st-l koncese té pro svou existenci nepotřebuje, a slušelo zabývatí se pouze námitkami, které společenstvo vznáší v příčině zvláštní způsobilosti zúčastněné strany k nastoupení svrchu zmíněné zprostředkovatelské živnosti.

Podle § 1 vlád. nař. č. 71/1926 Sb., vydaného na základě § 5 zák. č. 203/1925 Sb., musí žadatelé o svrchu zmíněnou koncesi podati průkaz dostatečného všeobecného vzdělání a průkaz o odborné způsobilosti. Stěžující si společenstvo nevytýká, že zúčastněná strana nepodala průkazu dostatečného všeobecného vzdělání, nýbrž namítá pouze, že nepodala průkazu o odborné způsobilosti. Podle odst. 3 cit. předpisu jest odbornou způsobilost prokázati vysvědčeními o nejméně pětiletém zaměstnání v podniku úředně povoleném k soukromému zprostředkování ve smyslu zákona č. 203/1925 Sb., čítajíc v to i podniky soukromého zprostředkování úředně povolené dle dřívějších předpisů, nebo vysvědčeními o nejméně 7leté činnosti v jiném podniku, umožňujícím žadateli nabytí odborných vědomostí a zkušeností k řádnému výkonu toho kterého oprávnění vytkého v § 1 zákona č. 203/1925 Sb.

Zúčastněná strana předložila na průkaz své odborné způsobilosti vysvědčení o tom, že byla po 41 rok zaměstnána v podniku české eskomptní banky a úvěrního ústavu v Praze a že po 25 let zastávala v tomto podniku vedoucí místo dirigenta. Společenstvo v písemném vyjádření podaném v řízení správním zcela všeobecně bez bližšího odůvodnění prohlásilo, že sice jím prokazuje se způsobilost žadatele k opatřování peněz, nikoli však k zprostředkování realit. Žal. úřad v nař. rozhodnutí uznal průkaz — rovněž bez bližšího odůvodnění — za dostatečný i pro odbornou způsobilost žadatele k zprostředkování obchodů realitních. Stížnost proti tomu namítá, že více než 7leté zaměstnání v oboru bankovním nelze klásti na roveň více než pětiletému zaměstnání v koncesovaném podniku zprostředkovatelském, neboť žadatel jako vedoucí bankovní filiálky nemůže míti žádných odborných znalostí zpro-

středkovatele realitního o oceňování lázeňských domů, nájemních domů, zemědělských objektů atd., ježto banky dosud skoro výlučně půjčovaly na podniky průmyslové, kdežto zápůjčky na dříve uvedené objekty byly vyloučeny. Žadatel za koncesi nemá prý také žádných vědomostí o vypočítávání výtěžků a daní, o nauce smluvní, o vypočítávání rentability, poněvadž dotčené zákony a normy zřejmě možno si osvojiti pouze v praxi u realitního zprostředkovatele a nemůže průkaz ten býti podán vedoucím banky.

Nss shledal uplatňování těchto momentů teprve ve stížnosti na tento soud nepřipustným, neboť stěžující si gremium mohlo je uvést již ve vyjádření podaném podle § 23a) živn. řádu, ale neučinilo tak, a neposkytlo takto žal. úřadu ani zúčastněné straně příležitost, aby k nim zaujaly stanovisko. Tím byla i nss odňata možnost stanovisko úřadu přezkoumati po stránce právní a pokud to dovoluje § 6 zákona o ss, i po stránce skutkové. Místo toho omezilo se gremium na pouhé popření, že by zaměstnání v oboru bankovním mohlo umožniti žadateli nabytí odborných vědomostí a zkušeností k řádnému výkonu zprostředkování obchodů realitních, aniž uvedlo, proč vědomostí potřebných k činnosti zprostředkovatelské nelze nabýti ani tak dlouhým a význačným zaměstnáním v oboru bankovním, jaké vykazuje žadatel. Toho zapotřebí bylo tím spíše, ježto podle výslovného ustanovení § 1 odst. 3 vlád. nař. č. 71/1926 Sb. je možno prokázati odbornou způsobilost nejen vysvědčením o praktickém zaměstnání v podniku zprostředkovatelském, nýbrž i v podniku jiného druhu, který umožňuje žadateli získání potřebných vědomostí a zkušeností. Vzhledem k tomu nelze pokládati za nějakou vadu řízení, když žal. úřad s momenty teprve ve stížnosti na tento soud v tom směru uplatňovanými se nevypořádal, a na všeobecnou výtku st-le dal všeobecnou odpověď.

Z důvodů těch bylo rozhodnuto, jak svrchu uvedeno. Výrok o útratách má základ v § 40 zákona o ss.

Č. 12.398.

Zaměstnanci veřejní: * Norma § 17 zák. čís. 394/1922 Sb. vztahuje se pouze na takové zaměstnance... ústavů státem spravovaných, kteří ještě za účinnosti tohoto zákona byli v činné službě.

(Nález z 9. května 1936 č. 12.942/36.)

Věc: Julie M. v Mukačevě proti rozh. min. veř. zdrav. a těl. výchovy z 28. července 1933 o vdovské pensi.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Rozhodnutím z 12. února 1927 přiznal žal. úřad v souhlase s min. financí podle čl. VI. postupní smlouvy, uzavřené mezi min. veř. zdrav. a těl. výchovy a městem Mukačevem o převzetí městské nemocnice v Mukačevě státem, a podle vlád. nařízení z 25. srpna 1921 č. 298 Sb. st-lce, jako vdově po bývalém řediteli městské nemocnice